

holde sig? Der kan indtræde Katastrofer af forskellig Art, sociale Katastrofer, som pludselig kunne bevirke, at Dødeligheden stiger, og selve den Omstændighed, at Dødeligheden er tagen af, navnlig paa Grund af de bedre Kaar, hvorunder man lever, og den bedre Hygiejne, indeholder i sig et Moment, der er en Fare. Det viser sig nemlig, at det er i den unge Alder, at Dødeligheden tager mest af, det er navnlig i Barnealderen, og Følgen er, at der til Eftertiden opbevares en Mængde svagelige Liv. I tidligere Tid, hvor Børnene bleve behandlede haardt, døde de svage, medens de stærke levede. Nu til Dags bevares de svagelige. Følgen deraf bliver, at Svageligheden opad forøges. Virkningerne deraf have endnu ikke vist sig her i Landet, men i forskellige andre Lande, navnlig i saadanne, der ere videre fremme i Udviklingen, tager Levealderen noget af foroven. Og det er jo netop den høje Levealder, det kommer an paa i Livsforsikringen. Man kan saaledes ikke uden videre regne efter den Dødelighed, som der nu er, og lægge den til Grund. Man kan heller ikke gøre Regning paa, at det Overskud, der hidtil er naaet, skal blive ved; hvorfor man rolig kan udbetale Overskuddet til Kunderne allerede nu. Der er jo ogsaa Rentefoden. Nu have vi $4\frac{1}{4}$ og $4\frac{1}{2}$ pCt., men hvem siger, at det bliver ved? Det er kun en Snes Aar siden, at vi havde ondt ved at anbringe Penge til 4 pCt., vi maatte anbringe dem til $3\frac{1}{2}$, ja vi maatte til Tider endog gaa endnu lavere. Og det har jo en meget indgribende Betydning for Overskuddet. Der kan ogsaa indtræde Katastrofer med Hensyn til Prioriteringen. De ældre af os erindre, hvorledes de bestaaende Forhold helt ere blevne omstyrtede. Man vil maaske sige, at det er at se for langt ud, men Livsforsikringsselskaberne skulle netop regne med Fremtiden. Jeg mener derfor, at det var ønskeligt, om man kunde tilvejebringe en saadan Ekstrafond, at man kunde lægge Bonus'en op og først udbetale den, naar Forsikringen udløb. Det vilde ogsaa være et Gode for dem, der skulde have Bonus. Selskabet kan, naar Risiko'en er forbi, med stor Nøjagtighed bestemme, hvor meget man har tjent paa en Forsikring, og man kan da med Ro udbetale den. Dertil kommer den Erfaringssætning, at den Bonus, der nu udbetales, ofte anvendes paa en mindre hensigtsmæssig Maade. Den betragtes som en Foræring, og den bruges ofte til Luksus. Det er saaledes ret betegnende, at i de Aar, hvor Statsanstalten udbetaler Bonus, stiger Som-

merlejlighederne paa Strandvejen i Pris. Det er ganske naturligt, fordi man betragter den som en Foræring. Det vil man undgaa, naar Bonus først udbetales paa en Tid, hvor den Katastrofe, som man saaledes sikrer sig mod, ikke længere kan indtræffe. Bonus'en vilde falde paa en heldigere Tid, og man vilde opnaa større Sikkerhed for Selskaberne, naar man vendte tilbage til den gamle Metode og ikke udbetalte, som i de sidste 25 Aar, Bonus'en straks. Jeg vil ikke stille Forslag herom, men blot henlede højere vedkommendes Opmærksomhed derpaa.

Der er enkelte Indvendinger, som jeg endnu har at gøre mod Forslaget, nemlig, at der er enkelte Udtryk, som ikke ere rigtig klare, og som holdes noget for vagt. I § 1, hvor der er Tale om Forsikringer, hvoraf Præmien er fuldt indbetalt, forlanges der, at Præmiereserven dog skal indeholde „et passende” Tillæg. Jeg finder dette Udtryk „passende” uheldigt. For hvad er passende? Det er saa vagt, at det kan give Anledning til forskellig Vilkaarlighed fra Forsikringsraadets Side. Nu skal jeg erkende, at det i visse Tilfælde er nødvendigt at have saadanne vage Udtryk som f. Eks. med Hensyn til Kvoteforsikringer, men hvor det ikke er nødvendigt, hvor man bestemt kan sige hvormeget og hvornaar, bør man undgaa et saadant vagt Udtryk som „passende”, der bruges paa forskellige Steder i Lovforslaget. — Dernæst er der et Udtryk i § 19, der omhandler et meget vigtigt Forhold, det er dette, at det kun er for de „i Kraft værende” Forsikringer, at der kan henlægges en Del af Tillæget til Forsikringsfonden. Dette Udtryk skulde jo synes at være tydeligt, men faktisk er det, at det forstaaes forskelligt af de forskellige Selskaber. Der er Selskaber, der forstaa „i Kraft værende” som saadanne Forsikringer, hvor man vel har Krav overfor de forsikrede, men som ikke ere i Kraft overfor Selskabet, fordi de paagældende ikke have Ret til Policens Paalydende. Det gælder mange Restancer, det gælder resterende Forsikringer, der ikke have betalt Præmie og derfor ikke have Ret til at kræve Forsikringssummen. Det gælder navnlig om Forsikringer, der ere nytegnede, men endnu ikke ere traadte i Virksomhed. De betragtes af forskellige Selskaber som værende i Kraft, selv om de ikke ere komne i Kraft overfor Selskabet, men kun overfor de forsikrede. Det er imidlertid en Ændring, som meget let kan foretages.

Dernæst vil jeg ogsaa gerne henlede Opmærksomheden paa § 18, som bl. a. handler om Prioritetslaan. Jeg finder, at